

EGLUTĒ

20
2
GEGUŽĒ
1986

EGLUTĖ

1986
GEGUŽĖ

TURINYS

- 3 ŠEIMYNĖLĖ, D. Lipčiūtė
4 ŠVENTĖ, D. Augienė
12 MOTINOS DIENA (vaikų kūryba)
14 ŽVAIGŽDŽIŲ KELIAIS, (V), D. Udryš
18 DARIUS SKRENDĄ, A. Radžius
27 PROTO MANKŠTA, V. Bučmienė
30 MERGAITĖ, KURI NEBIJOJO, R. Udrienė
32 NAUJI SKAITYTOJAI

PIEŠINIAI

Viršelės — D. Kizlauskienės
Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės
Kitos iliustracijos:

- A. Sruoginienė — 3, 20
A. Sutkuvienė — 4, 7
Z. Lantuch — 5, 6, 8, 9, 10
J. Paukštienė — 11
D. Udryš — 15, 17
D. Kizlauskienė — 18, 19, 21, 23, 25, 26
P. Osmolskis — 28, 29
L. Farley — 31

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

ŠEIMYNĖLĖ

Danutė Lipčiūtė

Mamytė supa brolių,
Aš vystau savo lėlę.
Mama broliui dainuoja,
Seku aš pasakėlę.

Broliukas linksmas juokias, —
Jo balso pilnas namas.
Mano lėlytė tyli —
Stiklinės josios akys...

Imu už rankos tėtę
Ir prie mamos glaudžiuosi.
Už mūsų šeimynėlę
Dievuliui aš dėkosiu.

PASAKŲ pėdsakais

ŠVENTĖ

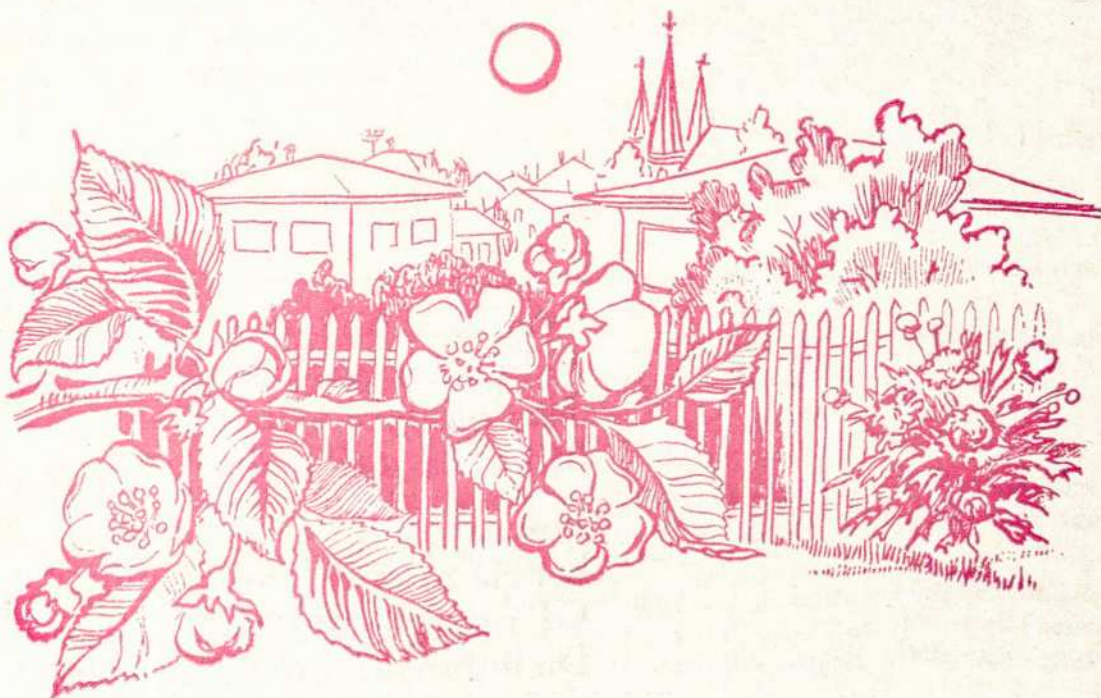
Danutė Augienė

Burokų šeima planavo, kaip švęs Motinos dieną. Kiek galvų, tiek siūlymų.

— Šiomet į jokiais valgyklas neisim. Namie jaučiau ir laisviau, — pasakė tėtis.

Visi tam pritarė.

— Valgykim tik vieną kartą. Virtuvėje, — pasiūlė Jonukas. — Bus mažiau indų plauti.

— Netinka! — užprotestavo Lina. — Kai šventė, visi drauge turim sėsti prie stalo. Mūsų mokytoja sakė, kad šeima turi valgyti ir melstis kartu. Motinos diena yra visos šeimos šventė.

— Ar kiekvieną kartą, kai švenčiam reikia valgyti? — nusiminė Pauliukas. Mat, jis vis prie stalo paskutinis.

— Valgis gali būti kaip malda, — toliau kalbėjo Lina. — Mūsų mokytoja pasakojo, kaip Jėzus su mokiniais laužė duoną. Jis ir vestuvių puotoje dalyvavo. . .

— Žinau, žinau. Ir vyną gėrė, — įsiterpė Jonukas. Tėvai to pokalbio klausėsi ir šypsojosi.

Artėjo didžioji šventė. Pavasaris sužydėjo. Dienos, kad ir vėjuotos, buvo šviesios ir saulėtos.

Burokų šeimoje visi buvo labai užimti. Tėvas Burokas — ligoninėje daktaras. Burokienė — braižytoja. Keturi vaikai — mokykloje. O po pamokų Burokiukai ruošė mamai dovanas: piešė, siuvo, kirpo ir klijavo.

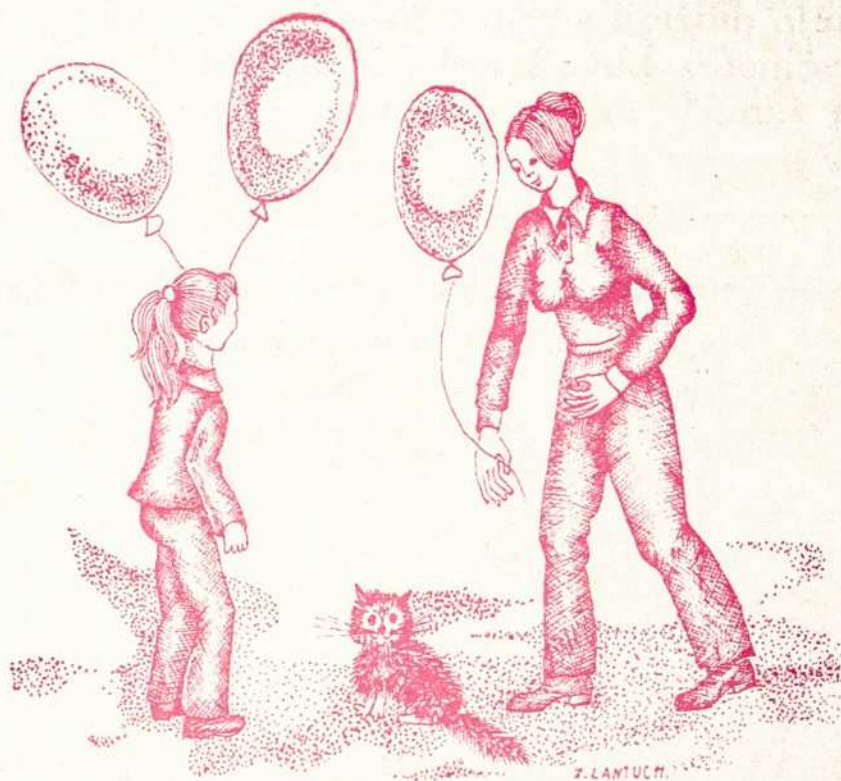
Vieną dieną mažoji Krista pasakė mamai:

— Tau gerai būti mama. . .

— Kodėl taip manai, Kristute?

— Žiūrėk, kalendoriuje tik du langeliai iki Motinos dienos. Mes taip dirbam, dovanas ruošiam. O tau, mamyte, niekas nerūpi. . .

Mama tik nusišypsojo.

Atėjo šeštadienis. Vaikus į šeštadieninę mokyklą paprastai nuveždavo tėtė. Bet štai anksti rytą paskambino iš ligoninės, kad budintis daktaras susirgęs. Daktaras Burokas turėjo išvykti į ligoninę. Mama nuvežė vaikus į mokyklą.

11

Grįžę į namus vaikai išlėkė į lauką žaisti. Žaidimų aikštėje Pauliukas krito ir persiskėlė lūpą. Kraujas bėgo ir bėgo. Reikėjo skubiai vežti į ligoninę. Kol Pauliuką sutvarkė, jau buvo vakaras.

Namuose mama skubiai paruošė vakarienę. Visi buvo išalkę, tik Kristutė nenorėjo valgyti.

— Kas yra, vaikelį? — paklausė mama.

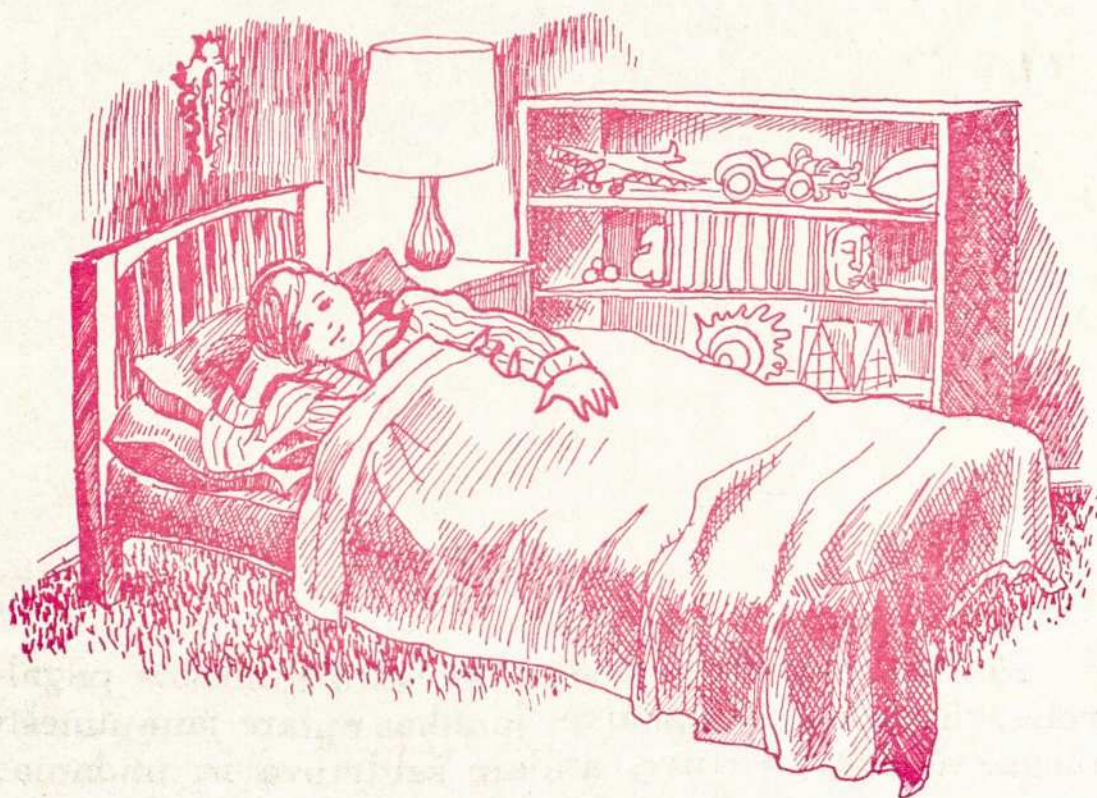
— Man skauda, mamyte. Gerklytę, ir galvą, ir pilvuką, ir. . .

— Tikriausiai gripas, — susirūpino mama. Paguldė mergytę į lovą ir vaistukų davė.

Namuose viskas aprimo. Bet staiga — berniukų kambaryje pasigirdo triukšmas.

— Bjaurybe! Ką tu padarei?! — suriko Jonukas.

— Vaikai, nesipeškit. Negražu taip kalbėti. . . — jau ėjo berniukus taikyti mama.

— Mama, Murkis iš mano papūgos uodegos ištraukė pačią gražiausią plunksną, — dejavo Jonukas. Jis katina uždarė į rūšį.

Murkis, pripratęs miegoti ant savo minkštos pagalvėlės, rūsyje gailiai kniaukė. Jonukas nutarė jam nunešti pieno. Nuėjo į virtuvę, atidarė šaldytuvą ir, imdamas

pieną, paslydo. Po visą virtuvę pasipylė baltos pieno upės.

Išgirdusi triukšmą virtuvėje, atbėgo mama.

— Mamyte, nepyk. . . Man buvo gaila Murkio, — pro ašaras teisinosi Jonukas, šluostydamas virtuvės grindis su rankšluosčiu iš prausyklos.

— Neverk, Jonuk, nepykstu. Tu išleisk Murkį iš rūsio, o aš čia sutvarkysiu.

Pagaliau visi sugulė ir užmigo. Anksti sekmadienio rytą Lina išėjo į kiemą nuskinti mamai tulpių. Bet — nerado nė vieno žiedo. Kažkas visus nuskynė! Nusiminusi mergaitė nuėjo į virtuvę pusryčius gaminti.

Tėtė dar nebuvo grįžęs iš ligoninės. Pauliukas žinojo, kad sekmadieniais tėtė mamai į lovą atneša kavos puoduką. Šiandien Pauliukas nutarė taip daryti. Su sesutės pagalba paruošė kavą ir nešė mamai.

— Mamyte, čia tau, — tarė Pauliukas — ir, užkliuvęs už kilimo krašto, pargriuvo. Kava išsiliejo.

Pauliukas greitai pakilo ir išsigandęs žiūrėjo į mamą.

— Ačiū už gerą širdį, sūnau, — pasakė mama ir pabučiavo vaiką. — Nesirūpink, čia tuoj viską sutvarkysim.

Tuo metu Linutė ruošė mamai staigmeną — iškeps blynų pusryčiams. Ji matė, kaip mama maišydavo, pas-
kui kepdavo. Žinojo, kad keptuvė turi būti tiek karšta, kad užlašinus vandens, — čirkštų. Viskas ėjosi gerai, tik pilant alyvą, keli lašai užtiško ant liepsnos. Užsidegė. Kad ir nedidelė buvo liepsna, bet mergaitė išsigando. Gelbėdama keptuvę, nusvilo pirštus. Gerai, kad į pagalbą atskubėjo mama.

Mama patepė Linutės pirštus gydančia mostimi. Nušluostė mergaitės ašaras.

— Vaikai, jau laikas į bažnyčią, — kvietė mama. Važiuojant į bažnyčią visi buvo tylūs. Galvojo: kokia dar nelaimė atsitiks? Tačiau į bažnyčią nuvažiavo laimingai ir suėjo į vidų.

Mama tyliai meldėsi, prašydama Dievo palaimos visiems. “Sveika Marija...” kalbėjo ji, galvodama: “Marija, ar ir tavo gyvenimas buvo toks pilnas nuotykių, kai Jėzų auginai?...”

Išėjus iš bažnyčios, mamą ir vaikus sutiko tėtė. Rankoje jis laikė gėlių puokštę. Kai grįžo namo, visų nuste-
bimui — jų laukė močiutė.

— Močiute, mums tavęs čia labai reikia! — pirmoji ją apkabino Lina.

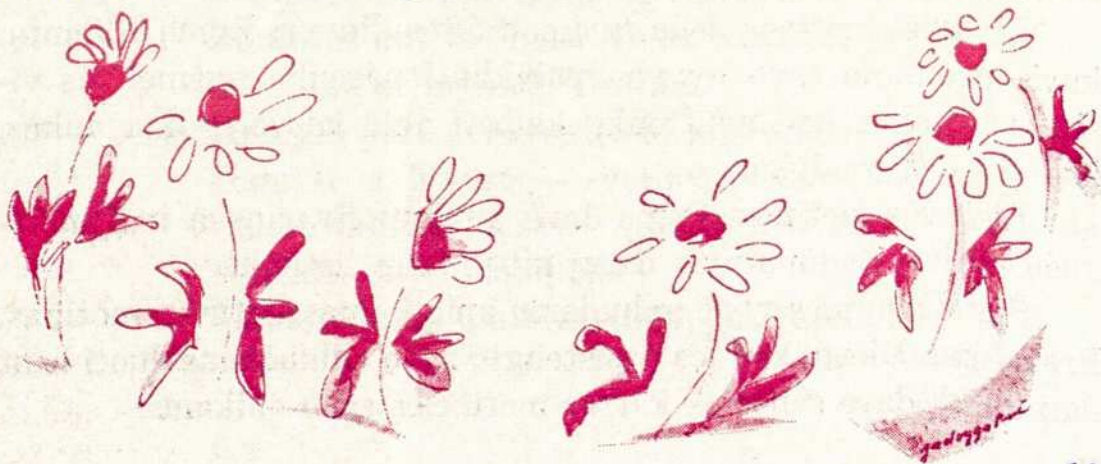
Visi suėjo į valgomąjį. Stalas buvo padengtas, viskas paruošta.

— Mudvi su Krista jums išvirėm pietus, — pasakė močiutė.

Visa Burokų šeima ir Močiutė susėdo už stalo. Visi susiėmė už rankų ir padėkojo Dievui už močiutės paruoštą valgį.

— Šiandien yra Mamos ir Močiutės diena. Mes ir už jas turime Dievui padėkoti, — iškilmingai tarė tėtė.

— O taip, — pritarė Krista, — mamos ir močiutės mums labai reikalingos!

MOTINOS DIENA

*Rima Radžiūtė
Ottawa, Canada*

Ar žinai, kaip atsirado Motinos diena?

Motinos dieną švęsti pradėta Amerikoje. Pirmą tokią šventę suruošė amerikietis A. Jarvis 1908 metais Philadelfijoje. Žmonėms ta šventė labai patiko.

1913 metais Pensilvanijos valstija nutarė, kad Motinos diena bus švenčiama kiekvienais metais. JAV Kongresas patvirtino Motinos dienos šventimą visame krašte. Šiai šventei paskyrė gegužės mėnesio antrąjį sekmadienį.

Kaip Motinos diena buvo švenčiama Lietuvoje?

Lietuvoje ši šventė buvo įvesta 1929 metais. Pasirinkta ją švęsti gegužės mėnesio pirmąjį sekmadienį. Šventė greit prigijo visame krašte. Kasmet buvo rengiami motinų pagerbimai mokyklose, šventovėse ir organizacijų salėse. Šios šventės tikslas buvo iškelti lietuvių motinos svarbą.

Kodėl lietuvių motina mums svarbi?

Lietuvių motinos dėka turime tautos didvyrį Romą Kalantą, kuris paaugojo savo gyvybę pabudinti pasaulio sąžinę. Jis visiems priminė, kad neužtenka kalbėti apie laisvę, reikia aukos, kad ji taptų realybe.

Lietuvių motinos mums davė kunigus Svarinską ir Tamkevičių, Nijolę Sadūnaite ir daug kitų kilnių lietuvių.

Šiandieną mes ypač galvojame apie jaunas lietuvių motinas. Prašykime Dievo, kad jos pasistengtų savo vaikučiams duoti bent dalį to, ką davė senosios kartos motinėls savo vaikams.

MYLIM!

Žmonės ir vaikai myli mamytę.
Graži gėlytė žydi mamytei, —
Baltas paukščiukas čiulba mamytei.
Viskas Tau, tik Tau, mano mamyte!
Mes mylim ir tėtuką — juos abu!
Jie sėdi po medeliais — mūsų geri tėveliai.

*Lina Augiūtė
Chicago, Illinois*

*Mergaitė ir drugeliai
Vilija Petrauskaitė, 5 m.
Toronto, Canada*

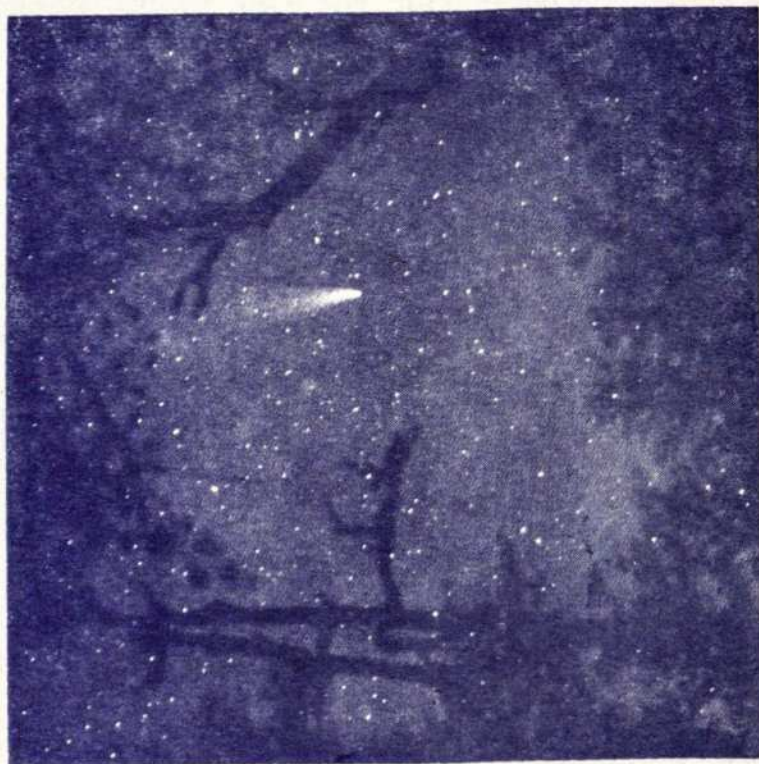
MAMYTĖ BRANGIOJI

Mamytė yra geriausias žmogus visame pasaulyje.
Mamytė myli savo vaikus — blogus ir gerus;
ji niekad nenustoja dirbti vaikams ir Tėvynei.
Raukšlės ant jos balto veido atspindi gyvenimą,
kovoiant už mylimą Tėvynę.
Mamytė nori gero visiems, nieko neužgauna.
Mamytė myli visus — svetimą priima į namus,
viskuo dalinasi su savo vaikučiais ir kitais žmonėmis.
Mylėkite savo mamytes!
Žinokite, kaip esate turtingi, jas turėdami.

*Liana Janušytė, 11 m.
Troy, Michigan*

ŽVAIGŽDŽIŲ KELIAIS

Darius Udrys

V. BĖKITE!

4237 / 53448251 / AC — staiga sublykčiojo Algio kompiuterio ekrane. Nusirašęs tą seriją skaičių bei raidžių, Algis skubiai nunešė kapitonui.

— Nežinau, ką tai reiškia, — tarė kapitonas, pasižiūrėjęs. — Duok daktarui.

Algis nunešė daktarui Ensteriui. Jis įrašė seriją į didelį kompiuterį MIMOC.

— Sukūriau programą, kuri išverčia tų būtybių signalus mūsų kalba, — paaikšino daktaras.

— Bė ki te... Ne lau ki te... Ne ieš ko ki te... Bėki te... Nelau ki te... Neieško kite... Bėkite... Nelaukite... Neieškokite... — ištarė kompiuteris.

— Reikia greit pranešti kapitonui! — sušuko Algis.

Jie abu su daktaru nuėjo į erdvėlaivio tiltelį. Parodė kapitonui kompiuterio pranešimą.

— Bet mes nežinome, ar mus iš čia varo dėl pakankamai rimtos priežasties. Tik pagalvokite! Juk mes negalime tik pabėgti ir sugadinti penkių milijonų dolerių programą, kuri mus čia atskraidino, — nervingai atšovė kapitonas.

— Gavome perspėjimą. Jei kas nors blogo atsitiks, ir erdvėlaivį sugadins, jūs būsit atsakingas už neišmintingą sprendimą, — atkirto Algis. — Kaip galime įspėjimo neklausyti?!

— Šiuo metu mes niekur neskrendam, tik orbituojam ta pačia kryptimi. Mes net nežinom, iš kur tas signalas ateina. Dar mažiau nusimanom, kokios būtybės jį siunčia, — galutinai pareiškė kapitonas, ir neatrodė, kad jis savo nuomonę pakeis.

— Dabar prašau grįžti į savo darbo vietas, — įsakė jis.

Bet staiga visuose erdvėlaivio kompiuteriuose ir holovizijoje pasirodė šie žodžiai, visiems suprantama kalba:

“Turite išskristi iš šios sistemos per dvi valandas!”

— Greit! Paklauskite, kas atsitiks, — liepė kapitonas.

Daktaras Ensteris taip ir padarė. Gavo šį atsakymą:

“Į tai, kas įvyks per sekančią parą bus reaguojama kaip į spektaklį ir kaip į katastrofą. . .”

— Bet kas bus tas įvykis? — sušuko kapitonas.

Daktaras bandė transliuoti klausimą, tačiau atsakymo negavo.

— Ar dabar tiki, kad signalas tikras? — išdidžiai paklausė daktaras.

— Tikiu! Pasiruoškite išskristi už dešimt minučių!

Sudundėjo erdvėlaivio motorai, ir Tau Ceti 1 ėmė skristi vis greičiau ir greičiau, kol išvystė pastovų greitį.

— Kapitone, žiūrėk į žvaigždę! — sušuko Silskam.
Visi sužiūro. Tau Ceti labai smarkiai pulsavo.

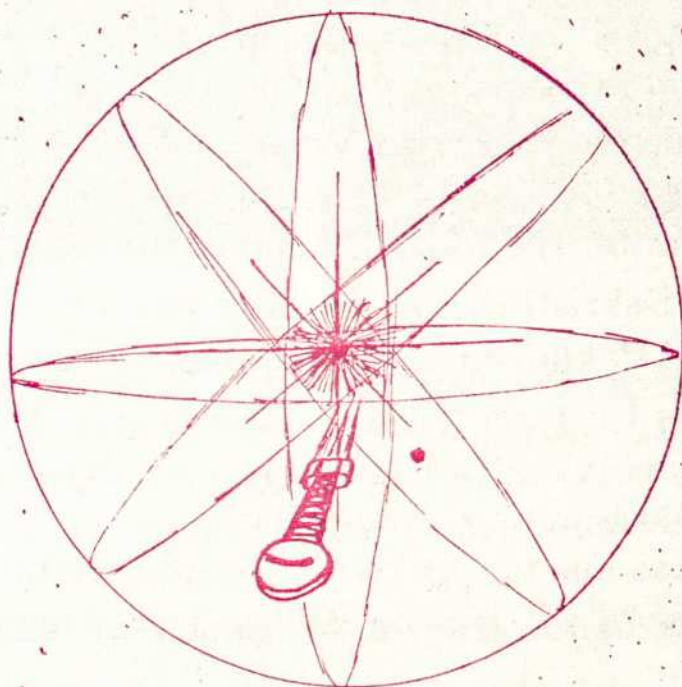
— Ji praranda pusiausvyrą! — sušuko daktaras Ensteris. — Ji tuojau susprogs!

— Motorus! Pilnu greičiu! — įsakė kapitonas Clark.

Žvaigždė vis pulsavo stipriau ir silpniau. Jos šviesa geso, kol ji galutinai pradingo.

— Jau jos nebėra! — suriko Algis.

Staiga didelė šviesa sublykčiojo žvaigždės vietoje. Ji vis didėjo, kol apsupo visą planetą ir dar didėjo.

D. 24. 45

— Ta žvaigždė mus visus prarys! — nusigandęs vos prašneko Tyler.

Visi buvo panikoje. Buvo rimta galimybė, kad šviesa pasieks erdvėlaivį. Bet šviesos ratas nustojo plėstis. Pradėjo mažėti, kol jau buvo matyti ir planetos silueta. Ratas mažėjo ir mažėjo, kol pasiekė pastovią būseną. Atsirado kita žvaigždė, dar didesnė už buvusią Tau Ceti. Planeta toliau suko aplink savo naują saulę. Saulė buvo geltonos spalvos ir jos spinduliai šildė visus erdvėlaivio igulos veidus.

EPILOGAS

Kas atsitiko gyviams, kurie siuntė signalą? Niekas nežino. Tikriausiai jie išnyko. Po to įvykio erdvėlaivis Tau Ceti I grįžo į žemę. Kadangi nauja saulė buvo didesnė ir šiltesnė už buvusią, planetoj ilgainiui susikūrė klimatas panašus į šios žemės. Neužilgo kolonistai pradėjo vykti į tą planetą. Ji gavo naują vardą — TERRA — tai reiškia, naujoji žemė.

DARIUS SKRENDĄ

Aleksandras Radzius

Šie Dariaus nuotyčiai įvyko kovo mėnesį, tačiau tik dabar apie juos sužinojome. Mat, Dariaus kelionė užtruko ilgiau, negu mes manėm. . .

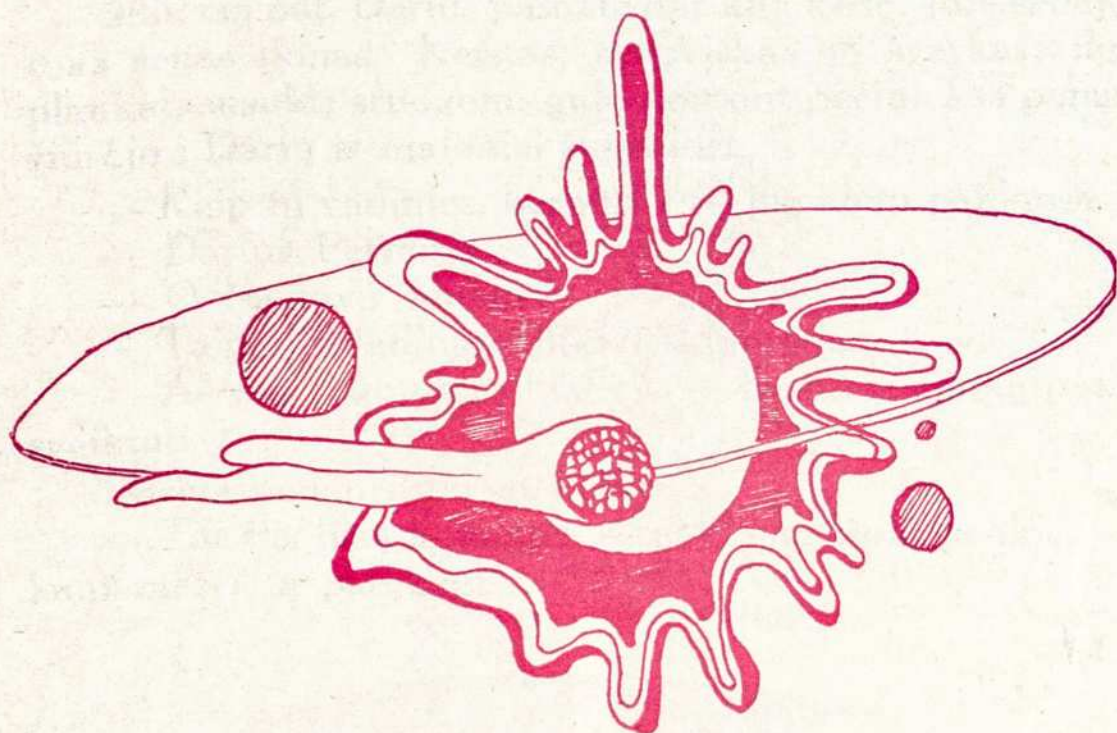
Vieną vakarą, stebėdamas dangų iš savo kambario lango, Darius užsisvajojo. Grįžęs iš kometos stebėjimo kelionės sausio mėnesio pradžioje, jis vis klausinėdavo tėvelį apie ją.

— Kada tas perihelis bus, tėveli?

— Jau buvo vasario 9 dieną. Dabar juk kovo vidurys.

— Tai Halley kometa jau turi didelę uodegą. . .

— Turi, — aiškino tėvelis. — Ji dabar tolsta nuo Saulės ir artėja prie mūsų Žemės. Mes jos ilgai nematėm, nes periheliaus metu kometa buvo antroje Saulės pusėje, pasislėpus nuo mūsų.

Tėvelis su Dariu vėl sutarė važiuoti kometos stebėti. Ir šį kartą, aišku, pasiims Pilkį Akiniuotį.

Apie tą išvyką žinojo ir mama. Pas ją užėjusi kaimynė kartą paklausė:

— Kas bus iš jūsų Dariaus? Kokį keistą vardą jis savo šuneliui sugalvojo. . .

— O taip, jis išradingas vaikas. Darius mano, kad ir jo šunelis turi turėti ir vardą, ir pavardę. Kaip žmonės. Pilkis — tai jo vardas, nes jis pilkos spalvos. O Akiniuotis — pavardė, nes jam aplink akis yra baltos dėmės, lyg akiniai.

Darius tuo tarpu vis rinko žinias apie kometą. Ir štai, vieną naktį, tuoj po vidurnakčio, jį pažadino Pilkis Akiniuotis, šokinėdamas ir lodamas prie Dariaus kambario lango. Jis pribėgo prie Dariaus lovos ir dantimis nutraukė antklodę. Darius pakilo ir nuėjo prie lango. Padangėje kabėjo graži, šviesi Halley kometa.

Darius norėjo bėgti ir žadinti tėvelį, bet pamatė, kad kometa sujudėjo. Ji lėkė į dešinę pusę, padarė didžiulį lanką virš horizonto ir, sukdamasi vis mažesniais ratais, artėjo į Dariaus langą.

Kometa nuolat didėjo. Pagaliau visai priartėjo. Kambarį pasidarė šviesu. Staiga kažkoks šviesos verpetas susisuko kambarį, ir Darius suprato, kad kometa įlėkė pro langą. Kažkas švelniai jį apkabino, ir jis pakilo nuo grindų. Lubos prasiskleidė. Darius dideliu greičiu skrido aukštin. Prisiglaudęs prie jo kojų Pilkis Akiniuotis, išsigandęs, drebėjo ir cypė.

Žemė tuo tarpu tolo ir tolo. Šalia jos matėsi Mėnulis. Jie abu greitai virto tik dviem šviesiais taškeliais. Saulė

irgi atrodė daug mažesnė. Darius apsiprato su keista ke-
lione ir ėmė drąsiau aplink žvalgytis. Pamatė, kad jis
sėdi kažkokioj kėdėj, pririštas diržais. Triukšmo daug
nebuvo, tik tylus šniokštimas. Šviesios dujos veržėsi iš
visų pusių, sudarydamos tolyn nusidriekusią uodegą.

Štai, čia pat, Darius pamatė dar kitą kėdę. Joje sėdėjo
toks senas ponas. Keistas, senoviškas jo švarkas, ilgi
plaukai, susukti sruogom, gulė jam ant pečių. Tas ponas
žiūrėjo į Darių ir maloniai šypsojosi.

— Kaip tu vadinies, berniuk? — pagaliau paklausė.

— Darius Petraitis.

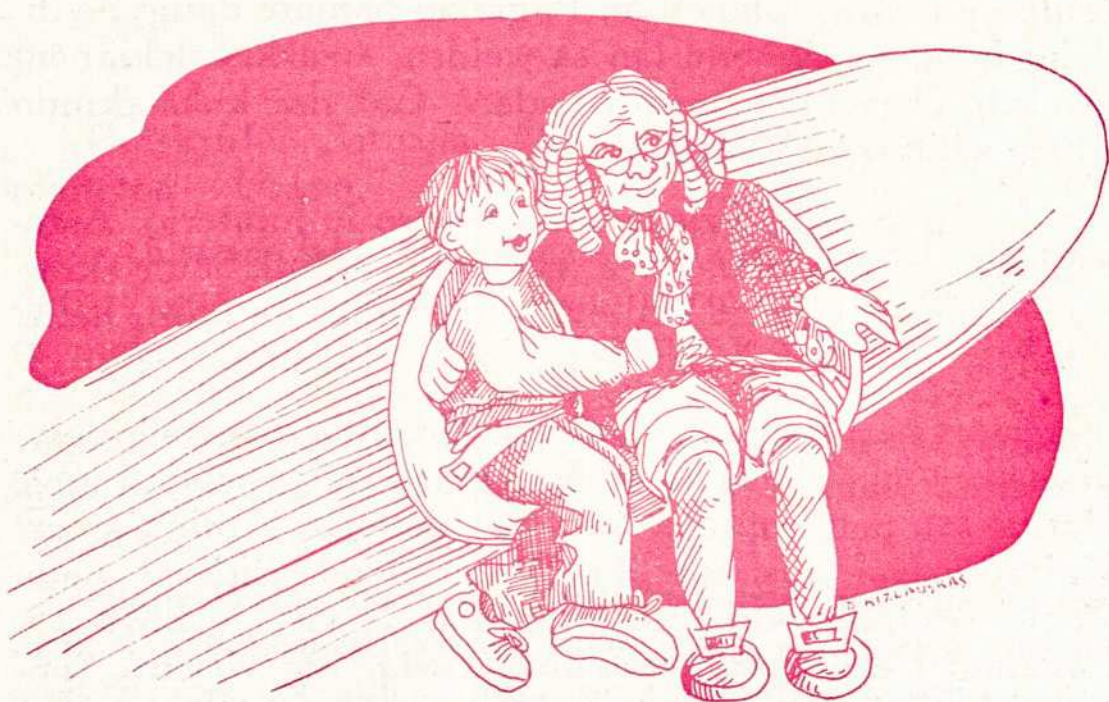
— O čia tavo šunelis?

— Taip. Jis vadinasi Pilkis Akiniuotis.

— Aš esu Edmundas Halley, — ir ištiesė ranką pasi-
sveikinti.

Darius nepaprastai nustebo.

— Tai čia Jūsų kometa? — paklausė išplėtęs akis, —
kaip mes į ją patekom?

— Taip, tai mano kometa. Aš ją stebėjau, sekiau, apskaičiavau jos orbitą ir išpranašavau, kada vėl pasirodys. Jau daugiau, kaip du tūkstančiai metų, kai ji kas 75-ri ar 76-ri metai lankosi Žemės padangėje ir dar ilgai lankysis. Aš jau 227 metai, kaip su ja skraidau nuo Saulės iki Neptūno ir vėl iki Saulės.

— Ir aš dabar turėsiu tiek ilgai skraidyti? — išsigando Darius.

— Nebijok, nieko blogo tau neatsitiks, — ramino ponas Halley. — Tave kometa paleis Žemėn, kai vėl pas ją sugrįš.

Ir taip jie, smagiai besikalbėdami, skrido tolyn ir tolyn nuo Saulės. Darius užmiršo namus.

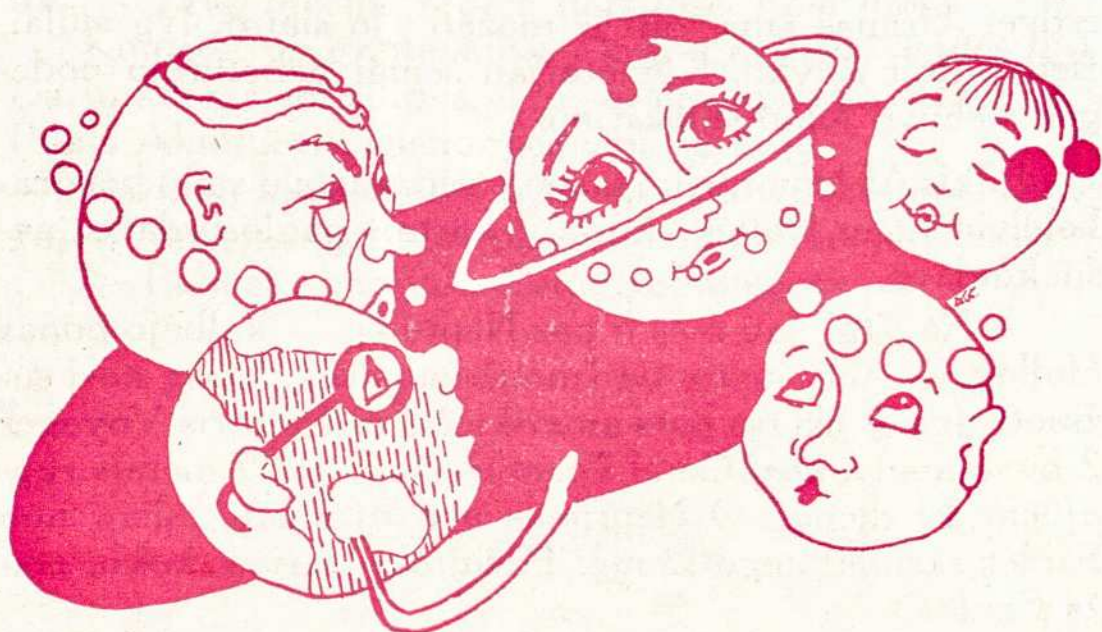
— Žiūrėk, Dariau, — tarė Halley, — mes jau artėjame į Marsą.

Darius turėjo užversti galvą aukštyn, kad pamatytų Marsą ir du jo mažus mėnulių. Atrodė, kad kometa bėga žemyn po visom planetom. Pagaliau pamatė daugybę didelių ir mažų akmenų bei skeveldrų, smarkiai lekiančių pro šalį. Dariui net baisu pasidarė. Gali dar koks akmuo į juos atsitrenkti. Nejuokai.

— Tai asteroidų žiedas tarp Marso ir Jupiterio. Asteroidai yra mažos planetėlės, kurios irgi aplink Saulę skraidė, — ramiai aiškino Halley, — nebijok, jie mūsų neužkliudys, nors jų ir labai daug. Šimtai tūkstančių.

Jiems besižvalgant, nagi štai didžiulis dėmėtas, nelygiais skersiniais brūkšniais išraižytas rutulys artėjo į juos. Darius jau pats suprato, kad tai Jupiteris. Aplink smarkiai zujo įvairiausi satelitai. Vieni atrodė didesni, negu Žemės Mėnulis, kiti visai mažiukai. Iš viso jų buvo 15. Pagaliau Darius pamatė siaurą žiedą, lyg virvutę, juosiančią milžinišką planetą.

Labai įdomu buvo skristi pro Saturną. Jis truputį mažesnis už Jupiterį, bet Saturną supo gražūs ir platūs žiedai. Lyg plačiabrylę skrybėlę būtų užsidėjęs. Tarp tų žiedų ir už jų skraidė visos būrys didelių ir mažų satelitų. Darius jų suskaitė net 21.

Praskridus Saturną, Darius nekantriai laukė kitos planetos — Urano.

— Uranas labai įdomus, — kalbėjo Halley, — kai aš dar gyvenau Žemėje, niekas jo nežinojo. Jis beveik šimtu metų vėliau atrastas, negu manoji kometa. O 1986 metais sausio 24 dieną pro jį praskrido amerikiečių erdvėlaivis Voyager 2. Žmonės Žemėje pirmą kartą pamatė, kaip iš tikrųjų atrodo paslaptinis Uranas, kuris štai jau artėja į mus.

Planeta Dariui atrodė truputį melsva ir be jokių dėmių. Tik arčiau praskridus, pasirodė jos viduryje didelis apskritimas, lyg akis. Uraną juosė dešimt siauryčių žiedų,

o tarp jų Darius pamatė dar siauresnių, vos įžiūrimų žiedų. Uranas atrodė daug mažesnis už Saturną ir Jupiterį, bet gerokai didesnis už Žemę.

— Ši planeta priklauso milžinų grupei, — tarė Halley, — ji keturis kartus didesnė už Žemės planetą.

Praskridę Uraną, jie vėl pasinėrė į juodą žvaigždėtą erdvę. Uranas ėmė tolti ir mažėti. Jo siauri, lyg siūlai, žiedai greit išnyko. Kometa jau seniai nebeturėjo uodegos, nebuvo jokio šniokštimo.

Pilkis Akiniuotis tuo tarpu susidraugavo su jų bendra-keleiviu ponu Halley, kuris jį kartais paglostydavo, pašnekindavo.

— Na, štai, jau mes ir pas Neptūną, — kalbėjo ponas Halley. — Ach, kokie tie žmonės smalsūs. Viską nori sužinoti. Juk ir čia tas pats amerikiečių erdvėlaivis Voyager 2 buvo atsilankęs! Gerai žinau ir datą: 1989 metais rugpjūčio 24 dieną. O Neptūnas net 30 kartų toliau nuo Saulės skrieja, negu Žemė. Pažiūrėk, Dariau, kokia maža Saulė.

Ir tikrai. Saulė atrodė, kaip šviesi, bet tolimesnė žvaigždė. Ji švietė silpniau, kaip Mėnulis Žemėje.

— Mes dar truputį paskrisim toliau už Neptūno, ir mūsų kometa pradės sukti erdvėje didelį ratą. Ji tuoj pasieks afelį ir pasuks į Saulės pusę, — linksmi kalbėjo ponas Halley.

— Kas tai yra afelis?

— Afelis yra pats tolimiausias kometos atstumas nuo Saulės, — paaiškino Halley. — Kai kometa pasiekia afelį, ji jau puse kelio aplink Saulę yra nuskridusi.

— Puse kelio! — sušuko iš nustebimo Darius.

— Taip, puse kelio. Jau sakiau, kad manoji kometa visą savo kelią, kurį astronomai orbita vadina, apibėga per 76-rius metus. Tad puse kelio bus 38-ri metai.

Darius negalėjo tikėti, kad jie taip ilgai išbuvo ke-
lionėje.

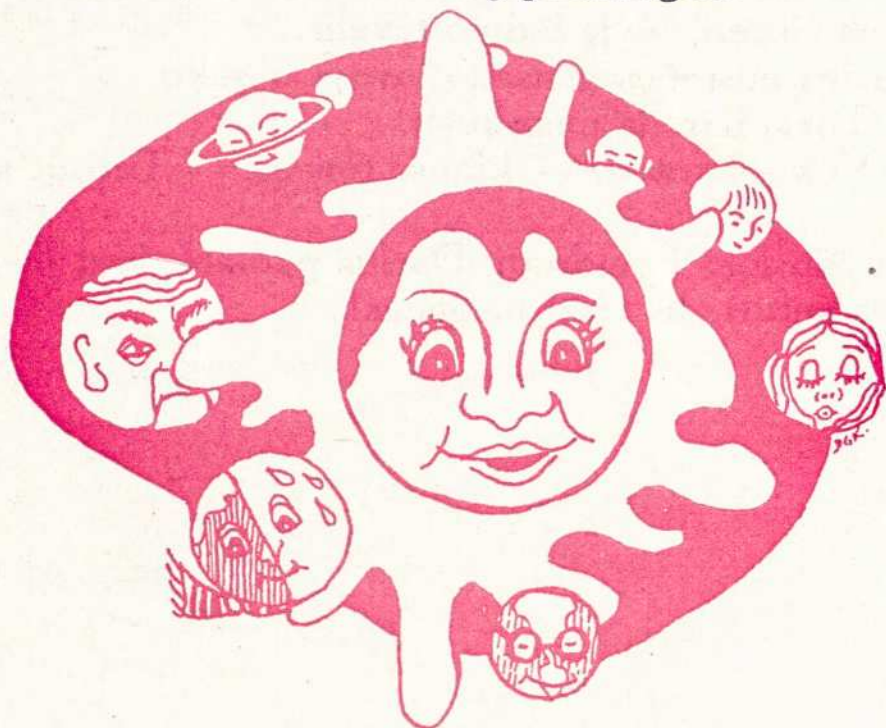
— Aš maniau, kad tik kelios valandos prabėgo, kaip
mes skrendam, — ir jo mintys grįžo namo. Kur dabar
tėveliai? Gal jau jų nebėra? Ar tebestovi jų namas?...

— Nebijok, — tarė ponas Halley, atspėdamas jo min-
tis. — Tavo tėveliai tebėra namuose. Rasi juos.

Kometa, vis greitėdama, tikrai ėmė lėkti Saulės link.
Darius apėmė snaudulys, ir jis greitai užmigo. Miegojo ir
Pilgis Akiniuotis, susirangęs prie jo kojų.

Nežinia, kiek ilgai Darius su Pilkiu Akiniuočiu mie-
gojo. Matyti, ilgai, nes ponas Halley ėmė juos žadinti:

— Pabusk, berniuk. Žemę pramiegosi.

Ir iš tikrųjų, Žemė buvo jau visai netoli. Aplinkui vėl
šniokštė dujos, nauja kometos uodega driekėsi tolyn. Ko-
meta sparčiai artėjo į Žemę. Štai jau ir jo namai, jo kam-
barėlio langas. Vėl pajuto, lyg verpetas būtų Darius su-
sukęs, ir jis atsirado savo kambarėlio vidury. Nespėjo net
atsisveikinti su geruoju ponu Halley ir jam padėkoti. Tik
Pilgis Akiniuotis išsigandęs unkštė.

Kambary buvo tamsu. Aišku, vidurnaktis. Darius susirado elektros jungtuką ir įžiebė šviesą. Žiūri, jam ilgiausia barzda užaugus. Žvilgt į veidrodį, — jis jau senas, senas senis. Ant sienos kabėjo 2061 metų kalendorius.

— Na, žinoma. Aš su kometa pralaksčiau 75-rius metus, tad ir pasenau, — galvojo Darius Petraitis, — bet kodėl, kometoje skrisdamas, visą laiką buvau jaunas, ir barzda man neaugo? — klausė pats savęs Darius. — Matyt, kometoje niekas nesensta. Ten ir ponas Halley visada vienodas. Erdvėje laikas kitoks.

Darius negalėjo to visko suprasti ir krito pavargęs į lovą.

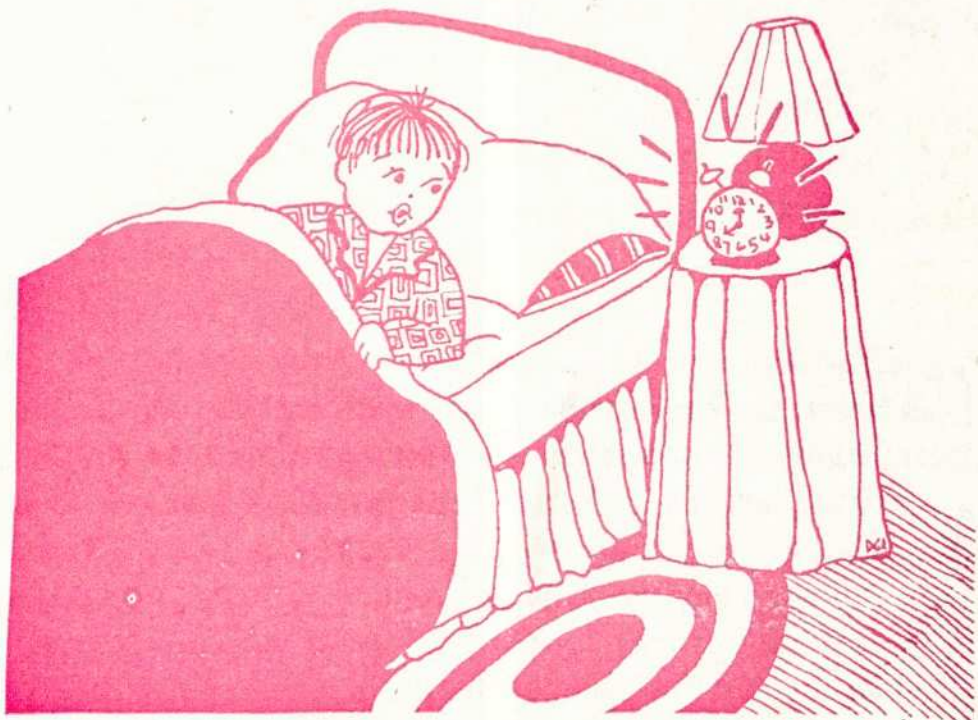
— Kelk, Dariau. Greitai renkis. Važiuojam Halley kometos žiūrėti, — jį žadino tėvelis.

Darius nustebęs atsisėdo lovoje ir sako:

— Turiu barzdą nusiskusti.

— Kokią barzdą? — klausė tėvelis. — Turbūt susapnavai.

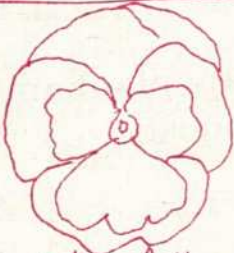
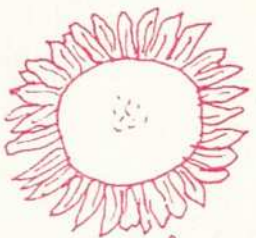
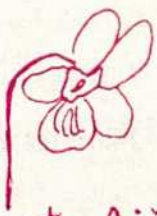
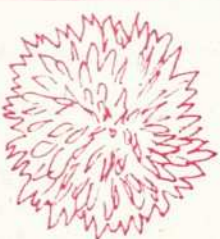
Pasižiūrėjęs į veidrodį, Darius pamatė, kad jis tikrai barzdos neturi. Jis visai ne senas!

PROTO MANKSTA

paruošė V. Augulytė-Bučmienė

- I. Kristina nubrėžė savo gėlių darželio planą. Kiekvienai gėlei skirtoje vietoje nupiešė tos gėlės žiedą ir užrašė jos vardą. Užrašė taip, kad gėlių vardus galima perskaityti veidrodyje. Perskaityk gėlių vardus, parašyk juos paprastai ir gėles nuspalvok.

 etialčar	 inumar	 aravpa
 adibxurp	 ampruj	 arpgeluz
 etudix	 amūjir	 ėlėpaipur

II. KAS?

1. ---kas mažas žmogutis
2. --kas migla
3. kas- supinti plaukai
4. ----kas pailga, žalia daržovė
5. ---kas ženklas, kuriuo baigiamas sakiny
6. -----kas ženklas, kuriuo baigiamas šaukiamasis sakiny
7. -----kas ženklas, kuriuo baigiamas klausimas
8. kas----- įrankis žemei kasti
9. -----kas įrankis vinims kalti
10. kas----- gražus, spalvingas raištis plaukams surišti arba dovanai papuošti.

III. MYSLĖS

1. Šonas šyla, šonas šąlą; galva džiūsta, kojos pūsta.
2. Kas pučia be lūpų?
3. Lino širdis, taukų drabužis, sidabro galva.
4. Septynios sesutės viena juosta susijuosusios.
5. Pats savęs nemato, o kitą parodo.
6. Vikri mergytė, sidabro suknytė.

IV. PASLĖPTAS ŽODIS

Įrašyk žodžius, kurių prasmės čia duotos. Langeluose įrašytos raidės sudarys žodį, kuris primins, ką gegužės mėnesį sveikiname.

1. _ _ _ _ _
2. _ _ _ _ _ _
3. _ _ _ _ _ _ _
4. _ _ _ _ _ _ _ _
5. _ _ _ _ _ _ _ _
6. _ _ _ _ _ _ _ _

vieta, kur siūlai ar virvės
surišti
smailas pastato
paaukštinimas
žmogus, kuris taiso batus
ilgio matas, 1/12 pėdos
užpakalinė kaklo dalis
moteris, kuri audžia

V. PRIEŽODŽIAI

Šie yra gerai žinomi lietuviški priežodžiai. Kiekviename trūksta vieno žodžio. Ar gali įrašyti?

1. Bijo, kaip velnias k.....
2. Nei pakartas, nei p.....
3. Iš didelio debesio mažas l.....
4. Tinginys ir kelią k..... rodo.
5. Tinka, kai k..... balnas.

BALANDŽIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. replės, plaktukas, pjūklas, atsuktuvus, kirvis, veržliaraktis, brūžiklis, teptukas, glais- tiklis, kastuvus
- II. 1. Švedija 2. Estija 3. Lietuva 4. Anglija 5. Danija 6. Olandija 7. Belgija 8. Vokietija 9. Prancūzija 10. Ispanija 11. Šveicarija 12. Italija 13. Graikija 14. Rusija
- III. 1. trumpas 2. žemas 3. jaunas 4. naujas 5. plonas 6. tirštas 7. reta 8. tuščias 9. sotus 10. sunkus 11. kietas 12. gėlas 13. šiurkšti 14. šykštus
- IV. 1. aguona 2. pipiras 3. žmogaus ausys 4. kopūstas 5. kai ji teka
- V. 1. avis 2. oda 3. bara 4. dora 5. keisi 6. gausi 7. kieti 8. juoda 9. gaida 10. žvaira
- VI. \$60

MERGAITĖ, KURI NEBIJOJO

paruošė Rūta Udrienė

Ar pažįsti mergaitę vardu Joana, Jone ar Janina? Jei taip, žinok, kad ji turi labai šaunią globėją. Būdama tik 17 metų, Joana Arkietė vedė prancūzų kariuomenę į karą.

Pasaulio istorijoje yra buvę garsių karvedžių — ne tik vyrų, bet ir moterų. Kai Joana gimė Prancūzijoje 1412 metais, jos kraštas jau ilgus metus kariavo su anglais. Prancūzijos karalius bijojo užimti savo sostą. Žmonės liūdėjo, kad priešas užims jų kraštą.

Kas galėjo tikėti, kad Prancūziją išgelbės paprasta kaimo mergaitė? Tokia buvo Joana. Ji užaugo gerų katalikų šeimoje su savo sesute ir trimis broliais. Į mokyklą eiti negalėjo, bet namuose išmoko apie Dievą ir jį pamilo.

Trylikmetei Joanai vieną dieną pasirodė arkangelas Mykolas. Jis su ja kalbėjosi ir ją drąsino. Vėliau jis atsivedė dvi šventąsias — Kotryną ir Margaritą — ir pavedė Joaną jų globai. Po trijų metų jai buvo pranešta, kad Dievas ją pasirinko išvaduoti Prancūziją.

Joana pasitikėjo Dievu. Ji nuvyko pas Prancūzijos karalių ir jį tuoju pažino, nors niekuomet nebuvo jo mačiusi. Joana jam pranešė, kad jis turi vadovauti kraštui, o ji eis kariuomenės priesaky ir išves į pergalę. Karalius pagaliau įtikėjo jos žodžiais.

Nusikirpusi plaukus, Joana užsidėjo kario šarvus. Jos vadovaujama prancūzų kariuomenė išvarė anglus, kurie buvo užėmę Orleano miestą. Joanos vėliavą puošė lelijos ir Jėzaus bei Marijos vardai. Po šio sėkmingo žygio Joana buvo vadinama Orleano Mergele.

Tačiau išdavikas atidavė Joaną anglams. Šie jos labai nekętė ir ieškojo būdų ją nužudyti. Galų gale nuteisė ją kaip raganą ir sudegino. Joana mirė didvyriškai su Jėzaus vardu lūpose.

Po jos mirties prancūzai ją gerbė kaip savo krašto išvaduoją. Vėliau buvo įrodyta, kad ji buvo neteisingai nuteista ir ji buvo viešai paskelbta esanti šventoji ir Prancūzijos globėja.

Gegužės 30-tą yra Joanos Arkietės šventė. Ši šventoji mums rodo, kad turime būti drąsūs, kovodami dėl Dievo ir Tėvynės. Prašykime jos pagalbos sau ir visiems lietuviams, kurie šiuo metu kovoja ir kenčia už tiesą ir laisvę.

ŽINIOS IŠ VISUR

NAUJI "EGLUTĖS" SKAITYTOJAI

Audra ir Nida Lapšytės iš Bloomfield, Michigan — abi skaito ir mėgsta "Eglutę".

Ši lietuviukų grupė gyvena Suvalkų trikampyje, kuris dabar yra Lenkijos dalis. Ten lietuviai turi lietuviškos spaudos muziejų, toje vietoje, kur žuvo Darius ir Girėnas.

